

Eva Persson **Elämää Kuolemassa** **Livet i Döden** **Life in Death**

Eva Persson **Elämää Kuolemassa**

Livet i Döden **Life in Death**

MUSTA TAIDE

Helsinki

Kuolemasta

Kuolema on kylä Suomessa. Näin kylän ensimmäistä kertaa taksin ikkunasta ollessani työmatkalla. Kun taksinkuljettaja kurvasi pienen kaupan pihaan ja huudahti: ”Tervetuloa Kuolemaan!”, ajattelin, että vain Suomessa voi kylän nimenä olla Kuolema. Minulle henkilökohtaisesti juuri suhde kuolemaan erottaa suomalaisia ja ruotsalaisia. Lyhyesti voisi sanoa, että Suomessa ihminen ensin syntyy, sen jälkeen seuraa pitkällinen kärsimys, ja sitten ihminen kuolee. Ruotsissa synnyttään, sitten kaikki on Tosi Hyvin ja sitten kadotaan. Esimerkiksi Espanjaan.

Olen syntynyt Ruotsissa. Löytäessäni kylän olin asunut Suomessa seitsemän vuotta. Seistessämme kaupan pihassa tuli otsikko Elämää Kuolemassa heti mieleeni, ja päätin kuvata elämää Kuolemassa vuoden ajan. Tämä tapahtui kesällä 2002. Taksinkuljettaja Jorma kertoi kaksossiskoista, jotka työskentelivät kaupassa, mutten kuunnellut kovin tarkkaan. Ehkeivät he tulisi olemaan osa projektiani, ehkeivät he haluaisi olla kuvissa mukana. Olin päättänyt, että vaikka minun sitten olisi kuvattava talojen seiiniä ja ruohoa, kuvaisin *Elämää Kuolemassa*. Piste.

Kuoleman kylä

On olemassa kaksi tarinaa siitä, miten kylä sai nimensä. Nimi kertoo joko majatalon isäntä Juha Nygårdista, jonka ohikulkeva mustalainen tappoi 1888, tai sitten se juontuu vanhasta lorusta: Halla, nälkä, kuolema, niskat nurin ja taivaaseen. Lorusta ei saanut nimeä vain tämä kylä, vaan myös naapurikylät: Halla–aho, Nälkämäki, Kuolema, Niskakangas ja Taivasmäki.

Itse kylä ei ole suuri. Sen ohi voisi ajaa helposti huomaamatta, että on juuri käynyt Kuolemassa. Kylä sijaitsee Pohjanmaalla, aivan Alajärven itäpuolella, tien numero 16 varrella. Kymmenisen taloa levittäytyneenä mitättömän risteyksen ympärille. Yksikään kyltti ei kerro, että olet tullut perille. Tunnusomaista kylälle on K–Extra–ruokakauppa kaksine antiikkisine, toimivine bensapumppuineen.

Ensimmäinen vierailu

Ajoin Helsingistä viisi tuntia rupuisella autolla (pakoputki putosi Tampereella) tietämättä, halusiko kylässä asuva perhe olla mukana valokuvausprojektissani. Oli syyskuu 2002. Ainoa kerta kun näin kaupan kassanhoitajat jotenkin epäröivinä oli, kun astuin sisään ja yritin selvittää asiaani ontuvalla suomellani. He katsoivat minua epäilevästi. Mutta kun sanoin vapauttavat sanat: *Onks teillä kahvia?*, puhkesivat kasvot leveään hymyyn. Kahvia tuli pöytään ja otin kamerani esiin. Sillä kertaa jäin vuokramökkiin viideksi päiväksi ja kuvasin kauppaa ja sen ympäristöä.

Kassanhoitajat olivat identtiset kaksoset Arja ja Airi Pitkänen, jotka täyttivät syksyllä 2002 50 vuotta. He olivat naimisissa Kalevi ja Keijo nimisten veljesten kanssa. Talo, jossa ruokakauppa sijaitsee, on myös heidän kotinsa. Puolet talosta on kauppaa ja toisessa puoliskossa on neljä makuu–huonetta, olohuone ja keittiö. Kauppa on auki 364 päivää vuodessa. Toisena joulupäivänä se on suljettuna, ja silloin he vierailevat sukulaistensa luona. Perheisiin kuuluvat myös lapset Annika ja Joni, joilla on seitsemän viikkoa

ikäeroa. Myöhäisempien vierailujeni aikana nukuin Annikan huoneen sohvalla. Naapuritalossa asuvat appivanhemmat Samuli ja Asteri Pitkänen. Tien toisella puolella asuu Arjan ja Airin sisko Aulikki miehensä Kalevin kanssa.

Olen kuvannut pääasiassa Pitkäsen perheiden taloa ja elämää. Sain huomata, etteivät siskokset aivan ymmärtäneet, mitä olin tekemässä, mutta kiehtovaa kyllä, päästivät silti minut kameroineni kotiinsa ja elämänsä. Sellainen luottamus vieraisiin tuntuu epätavalliselta. Suunnilleen kolmannen vierailun jälkeen heillä välähti.

Jatkossa minua onnisti ja pääsin matkustamaan rakennusmiesten kyydissä. He tulivat Kuoleman seudulta, mutta heidän oli ajettava Helsinkiin töihin joka viikko. Miehet tekivät neljän päivän viikkoja, ajoivat Kuolemaan torstai–iltana, minä matkatavaroiden joukossa, palatakseen taas Helsinkiin sunnuntai–iltana.

Tavallinen vierailu

Tulin tavallisesti Pitkästen taloon torstai–iltana kymmenen tai yhdentoista aikaan. Miehet olivat jo menneet nukkumaan, mutta rouvat olivat jalkeilla, ja lautasellinen voileipiä oli minua odottamassa. Vaihdoimme halauksia ja lyhyet selostukset viime aikojen tapahtumista. Perjantaiaamuna Annika hiippaili kouluun, jos ei ollut loma tai pyhäpäivä. Minä nukuin kahdeksaan tai puoli yhdeksään. Sitten vaatteet niskaan, aamiaiseksi puuroa ja mansikoita, mustikoita ja vadelmia ja kahvia. Siskokset kuljeksivat keittiöstä sisään ja ulos ja tarkistivat, että kaikki oli kunnossa. Miehet olivat menneet töihin jo useita tunteja

aikaisemmin. Siskokset ovat jakaneet työt viikoittain: joka toinen viikko kassalla ja joka toinen tavaroiden purkamista, ruoanlaittoa ja pyykinpesua.

Aamiaisen jälkeen alkoi lounaan odotus. Se koostui usein hirvenlihasta, ruskeasta kastikkeesta ja perunoista koostuvan lounaan odotus. Aika koetettiin saada kulumaan juomalla kahvia, filosofoimalla ja valokuvaamalla. Lounaan jälkeen joimme kahvia odotellessamme Annikaa koulusta.

Arki–iltoina nauhoitettiin *Kauniit ja rohkeat*. Kauppa suljettiin kello 18 tai kesäaikaan kello 20, mutta Kauniit ja rohkeat alkoi jo puoli kuudelta. Kauppa suljettiin, syötiin iltaruoka ja sitten me naiset lähdimme jollekin seikkailulle. Ajoimme tervehtimään jotakuta, joimme kahvia, ajoimme ympäriinsä katsomassa hienoja maisemia ja joimme kahvia tai ajoimme johonkin lähikylään ostamaan pizaa. Kesällä menimme usein saunomaan, uimaan ja grillaamaan makkaraa. Kotiin palattuamme katsoimme Kauniit ja rohkeat. Sitten sänkyyn. Kalevi lähti joskus kierroksellemme mukaan, mutta Keijo ei koskaan. Viikonloppuisin Kalevi nukkui pitkään ja oli useimmiten talolla, kun taas Keijo ja Joni katosivat ennen kuin heräsin, ajelivat moottoripyörällä, metsästivät tai tekivät jotain muuta.

Viiden aikaan sunnuntaina lähdin takaisin Helsinkiin. Kassini täytettiin hirvenlihalla, ennen kuin kyyditsijäni tulivat hakemaan minua. Maha täynnä ja tyytyväisenä, 10–15 valotettua filmirullaa matkatavaroissani, saatoin nojautua penkissäni taaksepäin ennen viiden tunnin paluumatkaa.

Eva Persson

Om Döden

Döden är en by i Finland. Jag såg byn för första gången genom ett taxifönster under en arbetsresa. När taxichauffören svängde in på gårdsplanen framför en liten affär och utbrast ”Välkommen till Döden!” så tänkte jag: bara i Finland kan en by heta Döden (på finska Kuolema). Förhållandet till döden har för mig personligen varit det som skiljer finländare och svenskar åt. Lite kort kan jag säga att i Finland föds man, sedan följer ett långt lidande och sedan dör man. I Sverige föds man, allt är Jättebra! och sedan försvinner man. Till typ Spanien.

Jag är född i Sverige. När jag fann byn hade jag bott i Finland i sju år. När vi stod där på gårdsplanen kom rubriken Livet i Döden direkt till mig och jag bestämde mig för att fotografera livet i Kuolema under ett år. Detta var sommaren 2002. Taxichauffören Jorma berättade om två tvillingsystrar som arbetade i affären men jag lyssnade inte så noga, kanske skulle de inte vara en del av mitt projekt, kanske ville de inte vara med på bild. Jag hade beslutat mig för att om jag så skulle fotografera husväggar och gräs så skulle jag fotografera *Livet i Döden*. Punkt slut.

Byn Döden

Det finns två legender om hur byn fick sitt namn. Antingen berättar namnet om gästgivare Juha Nygård som 1888 dödades av en förbipasserande zigenare eller så kommer det från en gammal ramsa från kriget 1808–09: Frost, svält, döden, bryta nacken och till himmlen. Ramsan gav inte bara den här byn sitt namn utan också grannbyarnas: Frostängen,

Hungersbacken, Döden, Nackheden och Himmelsbacken.

Själva byn är inte stor, du skulle lätt kunna köra förbi utan att veta att du just varit i Döden. Den ligger i Österbotten, strax öster om Alajärvi, längs väg 16. Där är omkring tio hus utspridda runt en oansenlig korsning. Ingen skylt visar att du kommit fram. Det som utmärker byn är matbutiken K-Extra Pitkänen med de två antika, fungerande bensinpumparna framför.

Första besöket

Jag körde de 5 timmarna från Helsingfors till byn med en skruttig bil (avgasröret föll av i Tammerfors) utan att veta om familjerna i byn skulle vilja vara med på mitt fotografi-projekt. Det var september 2002. Den enda gången jag sett affärens kassörskor på nåt sätt tveksamma mot någon var när jag steg in i affären och på min knaggliga finska försökte förklara mitt ärende. De tittade skeptiskt på mig. Men när jag sa det förlösande orden *Onks teillä kahvia?* (Har ni kaffe?) bröt ansiktena upp i stora leenden. Kaffet kom fram på bordet och jag tog fram min kamera. Den gången stan-nade jag i en hyrd stuga i 5 dagar och fotograferade i och runt affären.

Kassörskorna var de identiska tvillingsystrarna Arja och Airi Pitkänen, 50 år gamla hösten 2002. De är gifta med bröderna Kalevi och Keijo. Huset som mataffären ligger i är också deras hem. Halva huset är affär och i andra halvan finns fyra sovrum, ett vardagsrum och ett kök. Affären är öppen 364 dagar om året. Annandag jul är det stängt och

då åker de för att hälsa på släkten. Till familjerna hör också barnen Annika och Joni, födda med sju veckors mellanrum. Under mina senare besök bodde jag på soffan i Annikas rum. I grannhuset bor svärföräldrarna Samuli och Asteri Pitkänen. På andra sidan vägen bor Arja och Airis syster Aulikki med hennes man Kalevi.

Jag har fotograferat i första hand familjerna Pitkänens hus och liv. Det visade sig att systrarna inte riktigt hade förstått vad jag höll på med, men fascinerande nog släppte de in mig i sina liv och hem med min kamera ändå. Det känns ovanligt med sådant förtroende för främlingar. Efter tre besök eller så, trillade polletten ner för dem.

I fortsättningen hade jag också turen att få skjuts av en grupp byggnadsarbetare. De kom ifrån Kuolema med omnejd men var tvungna att köra till Helsingfors varje vecka för att jobba. Männen arbetade 4 dagarsveckor, körde till Kuolema torsdag kväll, med mig i bagaget, för att sedan återvända till Helsingfors söndag kväll.

Ett vanligt besök

Jag kom vanligen fram till Pitkänens hus på torsdagskvällen, vid 22–23-tiden. Männen hade redan gått och lagt sig men damerna var uppe med ett fat nattmackor väntades på mig. Kramar och korta redogörelser om vad som hänt sista tiden utbyttes. Fredag morgon smög Annika iväg till skolan om det inte var lov eller helg, jag sov till åtta–halv nio. Sedan på med kläderna, gröt med jordgubbar, blåbär och hallon till frukost, samt kaffe. Systrana svävade in och ut ur köket

och kollade att allt var okej. Männen hade gått på jobbet för många timmar sedan. Jobbet har systrarna delat upp veckovis: varannan vecka i kassan, och varannan vecka upp-packning, matlagning och tvätt.

Efter frukost började väntan på lunchen som ofta bestod av älgkött i brunsås med potatis. Väntan fördrevs med kaffedrickande, filosoferande och fotograferande. Efter lunchen drack vi kaffe medan vi väntade på att Annika skulle komma från skolan.

Veckodagskvällar spelades *Glamour* (The Bold and the Beautiful) in. Affären stängde klockan 18 eller under sommartid klockan 20, men Glamour gick redan vid halv sex. Affären stängdes, kvälls-maten åts och sedan åkte vi kvinnor iväg på nåt äventyr. Vi körde och hälsade på någon, drack kaffe, körde runt och tittade på fina utsikter och fikade, eller körde och köpte pizza i någon närbelägen by. På sommaren åkte vi ofta och bastade, badade och grillade korv. När vi kom tillbaka tittade vi på Glamour och sedan i säng. Ibland följde Kalevi med på våra rundor men aldrig Keijo. På helgerna sov Kalevi länge och var oftast runt i huset medans Keijo och Joni försvann innan jag vaknade och körde motorcykel, jagade eller något dylikt.

Vid femtiden på söndagen brukade jag åka tillbaka till Helsingfors. Då fylldes min väska med älgkött innan min skjuts kom och hämtade mig. Mätt och belåten, med 10–15 exponerade rullar i bagaget, kunde jag luta mig tillbaka i sätet inför en fem timmars återresa.

Eva Persson

About Death

Death is a village in Finland. I saw it for the first time during a working trip through the back window of the taxi I was in. As the taxi driver drove into the courtyard of a small shop and exclaimed, “Welcome to Death!” I thought to myself: only in Finland can a village be called Death (in Finnish Kuolema). For me, it’s this relationship to death that separates the Swedes from the Finns. In Finland, you are born, then comes a long period of suffering, and then you die. In Sweden, you are born, everything is Great! and then you disappear. Like to Spain.

I am born in Sweden. When I found Kuolema, I had lived in Finland for seven years. As we stood there on that courtyard, the title *Life in Death* came instantly to me, and I decided then and there that I would work on *Life in Death* for a year. This was the summer of 2002. Jorma the cab driver told me about the twin sisters who worked in the store but I wasn’t paying attention. Maybe the sisters would be a part of my project, maybe not. I had decided that even if I ended up taking pictures of walls and grass, I would photograph *Life in Death*. And that was that.

Death, The Village.

There are two legends about how the village got its name. It either comes from the innkeeper Juha Nygård who was killed by a passing gypsy in 1888, or from an old wartime rhyme: Drought, famine, death, break the neck and go to heaven. The rhyme not only gave this village its name, but the names of the neighbouring villages, as well: Frost Meadow, Famine Hill, Death, Neck Heath and Heaven’s Hill.

The village itself is not big. You can easily drive by it without ever realizing you have just been to Death. It’s situated in Ostrobothnia, east of Alajärvi, along route 16. Ten houses are scattered around an indistinct crossing. There’s no sign to tell you where you are. The only noticeable thing about the village is the local store K–Extra Pitkänen with the two, antique and still functioning gas pumps out front.

The First Visit

I drove five hours to the village from Helsinki in a dilapidated car (the exhaust pipe fell off in Tampere), without knowing whether the families would agree to be a part of my photo project or not. That was in September 2002. The only time I ever saw the cashiers in the store appear hesitant was the first time I walked in and, in my faltering Finnish, tried to explain what it was I wanted to do. They looked suspiciously at me. But then I said the timely words *Onks teillä kahvia?* (Do you have coffee?) and they were suddenly all smiles. Coffee was brought to the table, and I took out my camera. That time, I stayed in a hired lodge for five days and photographed in and around the store.

Working the cashiers were the twin sisters Arja and Airi Pitkänen, 50 years old in the fall of 2002. They are married to Kalevi and Keijo, who are brothers. The store doubles as their home, and is in the front half of the building. The four bedrooms, a living room and a kitchen are in the back. The store is open 364 days a year, and only closes for

Boxing Day, when they go visiting relatives. The family also includes their children Annika and Joni, born seven weeks apart. During my later visits, I bunked on a sofa in Annika’s bedroom. In-laws Samuli and Asteri Pitkänen live in the neighbouring house. Arja’s and Airi’s sister Aulikki loves across the street with her husband Kalevi.

I have mostly photographed the life and home of the Pitkänen’s. It turned out the sisters didn’t really understand what I was up to, and funnily enough, they still let me into their lives and home with my camera. It is rather unusual for people to have such trust in strangers. But the penny dropped (regarding the project) after my third visit.

After a while, I was given rides with a bunch of construction workers. They were from around Kuolema and drove all the way to Helsinki every week for work. They worked 4 days a week, drove up to Kuolema on Thursday, with me in the backseat, and drove back to Helsinki on Sunday evening.

A Typical Visit

I usually arrived at the Pitkänen’s on Thursday evening, at round 10 or 11 p.m. The men had already gone to sleep, but the ladies were up waiting for me with a plate of sandwiches. We hugged and chitchatted. On Friday morning, Annika went off to school, unless it was a holiday. I woke up at 8 or 8.30, put on my clothes, had porridge with strawberries, blueberries and raspberries, and a cup of coffee. The sisters darted in and out of the kitchen to see if everything was ok. The men had gone off to work many hours ago. The sisters

divide their chores in weeks: one week working the till, one week unpacking, preparing food and doing the laundry.

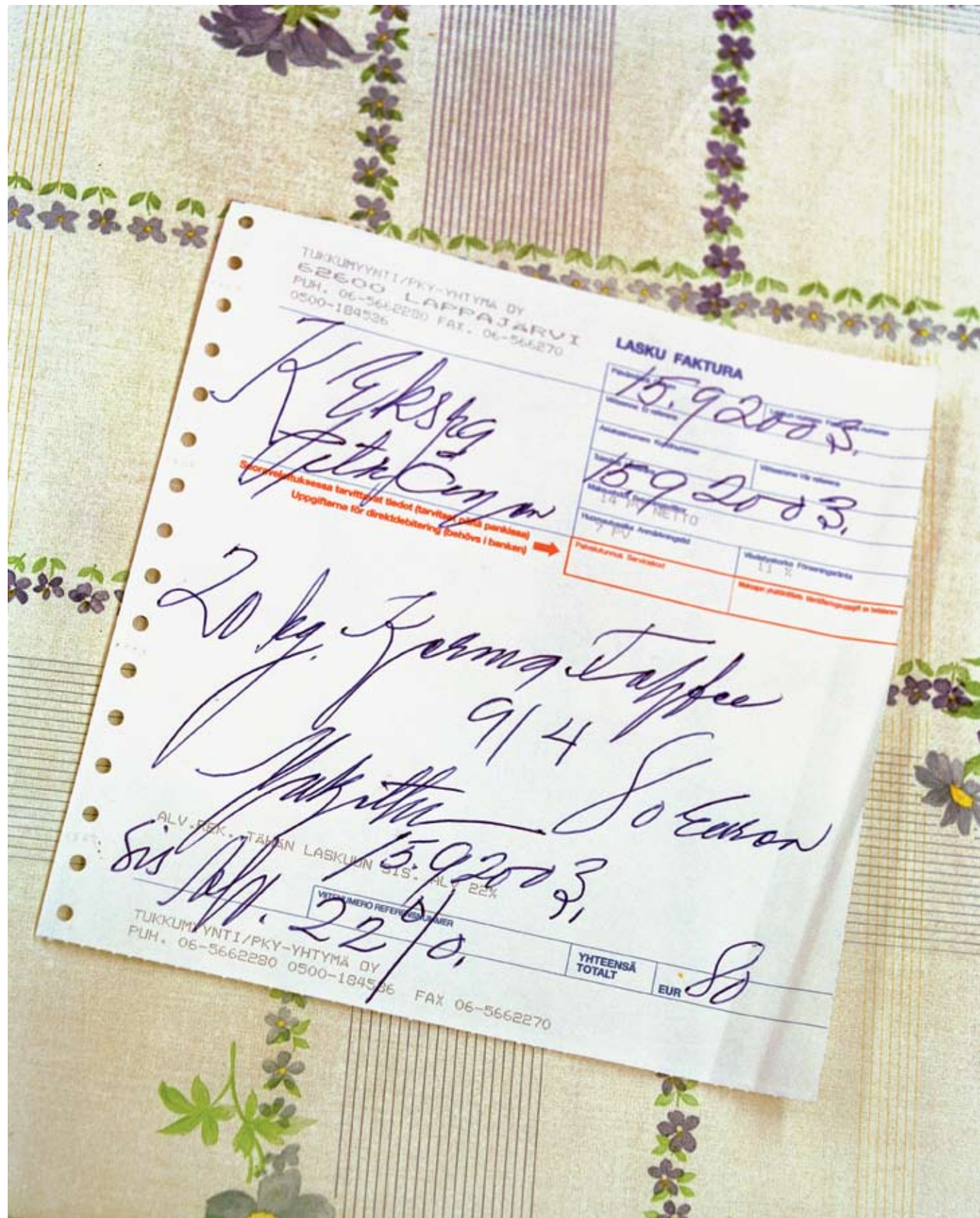
After breakfast, we started waiting for lunch, which was often elk meat with a brown sauce and potatoes. We drank coffee, philosophized and took pictures. After lunch, we drank coffee while we waited for Annika to come back from school.

In the evenings during the week, they taped the soap opera *The Bold and the Beautiful*. The store closed at 6 pm, or 8 pm during the summer, but *The Bold and the Beautiful* came on at 5.30 pm. Then they closed up, we had dinner and the ladies and I went on some adventure together. We usually went over to friends for coffee; drove around to look at some nice scenery, had some snacks or bought a pizza in the neighboring village. In the summertime, we often had a sauna, swam and grilled some sausages. When we got back home, we watched *The Bold and the Beautiful* and then went to bed. Kalevi joined us on our outings sometimes, but Keijo never did. During the weekends, Kalevi slept in and then hung around the house, while Keijo and Joni often disappeared before I had awoken and took off on a motorcycle or went hunting or something. On 5 p.m. on Sundays, I headed back to Helsinki. They filled my bags with elk meat as I waited for my ride to pick me up. With 10–15 rolls of film in my bag, I happily curled up in my seat for the five-hour drive back home.

Eva Persson

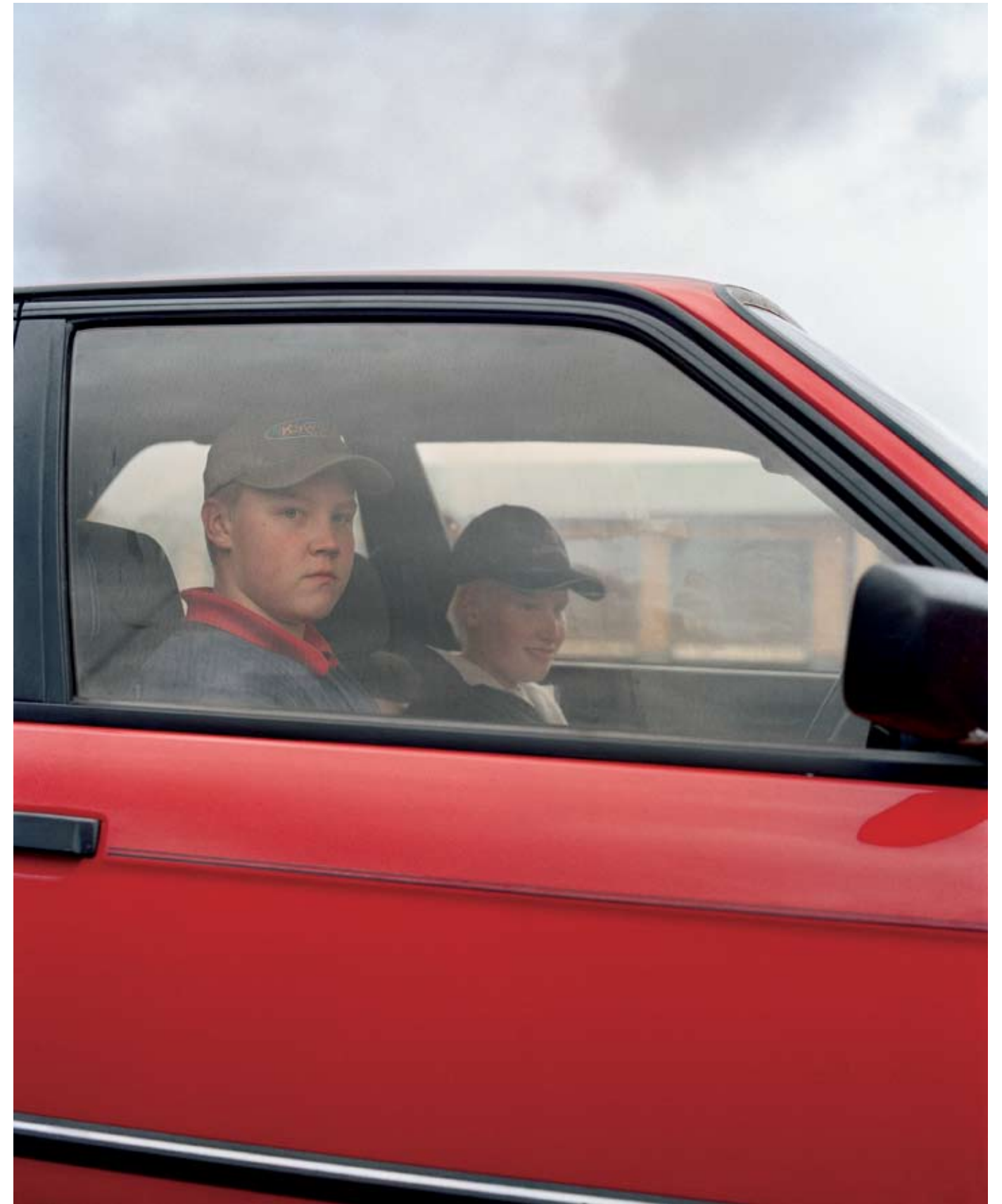

Eva Persson

(s. 1969 Helsingborgissa, Ruotsissa) asuu ja työskentelee valokuvaajana Helsingissä vuodesta 1997. Valmistunut taiteen maisteriksi Taideteollisesta korkeakoulusta Helsingissä. Tämä on Perssonin ensimmäinen kirja. Hän ei ole sukua Göranille.

(f. 1969 i Helsingborg, Sverige) bor och arbetar som fotograf i Helsingfors sedan 1997. Hon har konstmagistersexamen från Konstindustriella högskolan i Helsingfors. Detta är Perssons första bok. Hon är inte släkt med Göran.

(born 1969 in Helsingborg, Sweden) has been living and working in Helsinki as a photographer since 1997. She has a Master of Arts degree from the University of Art and Design Helsinki. This is Persson's first book.

www.evapersson.com

Kuvaluettelo Bildlista List of Plates

11 Arja ja Airi Pitkänen, 2004
Arja och Airi Pitkänen
Arja and Airi Pitkänen

12 Keijo, Arja, Annika, Airi, Joni ja Keijo Pitkänen, 2003
Keijo, Arja, Annika, Airi, Joni och Keijo Pitkänen
Keijo, Arja, Annika, Airi, Joni and Keijo Pitkänen

14 20 kg kermatoffeeta, 2002
20 kg gräddtoffé
20 kg fudge
15 Joni keittiössä, 2003
Joni i köket
Joni in the kitchen

16 Airin ja Keijon makuuhuone, 2003
Airi och Keijos sovrum
Airi and Keijo's bedroom
17 Arjan ja Kalevin makuuhuone, 2003
Arja och Kalevis sovrum
Arja and Kalevi's bedroom

18 Arjan ja Kalevin hääkuva, 2003
Arja och Kalevis bröllopsporträtt
Arja and Kalevi's wedding portrait
19 Kalevi keittiössä, 2003
Kalevi i köket
Kalevi in the kitchen

21 Keijon uusi moottoripyörä, 2003
Keijo med nya motorcykeln
Keijo with his new motorbike

22 Asteri ja Samuli Pitkänen, 2003
Asteri och Samuli Pitkänen
Asteri and Samuli Pitkänen
23 Syreeneitä kevätsateessa, 2003
Syréner i vårregn
Lilacs in spring rain

24 Kivenmurskain, 2004
Stenkrossaren
Rock crusher

26 Arja Pitkänen, 2003
Arja Pitkänen
Arja Pitkänen
27 Airi Pitkänen, 2003
Airi Pitkänen
Airi Pitkänen

28 Hirvenlihaa, ruskeaa kastiketta ja perunaa, 2002
Älgkött med brunsås och potatis
Elk meat in brown sauce with potatoes
29 Juoppokuski, 2003
Fyllechaffis
Designated driver

30 Kohti vuotuista hiihtokilpailua, 2003
Inför årliga skidtävlingen
Towards the annual skiing competition

32 Ari Koivusaari, 2002
Ari Koivusaari
Ari Koivusaari
33 Joni ja Toni kuuntelevat iskelmäradiota, 2003
Joni och Toni lyssnar på schlagerradio
Joni and Toni listen to the evergreen station

34 Kerttu Hautala, 2002
Kerttu Hautala
Kerttu Hautala
35 Arja ja Airi valmistelevat 50-vuotisjuhlia, 2002
Arja och Airi förbereder 50-årskalaset
Arja and Airi prepare for their 50th birthday

36 Pojat ottavat "lämmikettä" pihalla, 2002
Karlarna "värmer" sig på gården
Guys warming up on the yard

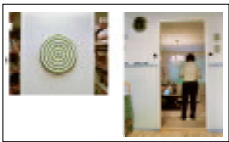
38 Bensiinipumput, 2003
Bensinpumpar
Gasoline pumps
39 Annika autossa, 2003
Annika i bilen
Annika in the car

40 Aulikin ja Kalevin hääkuva, 2002
Aulikki och Kalevis bröllopsporträtt
Aulikki and Kalevi's wedding portrait
41 Hirvenlihaa, 2002
Älgfärs
Elk meat

42 Keijo, 2003
Keijo
Keijo
43 Aulikin ja Kalevin talo, 2003
Aulikki och Kalevis hus
Aulikki and Kalevi's house

44 Tikkataulu, 2003
Piltavla
Dart board
45 Kauniiden ja rohkeiden nauhoitus, 2002
Inspelning av The Bold and the Beautiful
The recording of The Bold and the Beautiful

46 Kalevi harjoittelee rappusilla, 2003
Kalevi övar på trappan
Kalevi practises on the
47 Matti Isoketo, 2005
Matti Isoketo
Matti Isoketo

48 Keijon uusi kypärä, 2004
Keijos nya hjälm
Keijo's new helmet
49 Hännisen veljekset, 2002
Bröderna Hänninen
The Hänninen brothers

50 Kirjahylly, 2004
Bokhylla
Bookshelf
51 Arja ja Kalevi auringossa, 2004
Arja och Kalevi i solen
Arja and Kalevi in the sun

52 Serkut Annika ja Joni, 2002
Kusinerna Annika och Joni
Cousins Annika and Joni

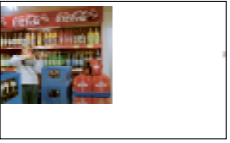
54 Keijo kuorma-auton päällä, 2004
Keijo på lastbilen
Keijo on the truck
55 Pitkästen pihamaa, 2004
Pitkästens gård
Pitkänen's yard

57 Annika kylpee, 2003
Annika i badet
Annika in the bath

58 Bensiinipumppu, 2003
Bensinpump
Gasoline pump
59 Vastapestyjä renkaita, 2003
Nytvättade däck
Freshly washed tires

60 Joni kaupassa, 2003
Joni i affären
Joni in the shop

62 Kuolleita kettuja, 2003
Döda rävar
Dead foxes
63 Julia Varila, 2002
Julia Varila
Julia Varila

64 Kalevi laittaa ruokaa, 2005
Kalevi lagar mat
Kalevi cooking

66 Sisänäkymä hirvijahdin aikaan, 2002
Interiör vid älgjakt
Interior during the elk hunt
67 Kalevi lepää, 2002
Kalevi vilar
Kalevi rests

68 Arto Tampereelta, 2003
Arto från Tammerfors
Arto from Tampere
69 Vierailulla, 2003
På besök
Visit

70 Viljo Lindeman, 2002
Viljo Lindeman
Viljo Lindeman
71 50-vuotislahja, 2002
50-årspresent
50th birthday present

72 Sorakasoja, 2003
Grushögar
Gravel piles
73 Matti Ilomäestä, 2002
Matti från Glädjebacken
Matti from Joy Hill

74 Taivasmäki, 2002
Himmelsbacken
Heaven's Hill

77 Uusikylän koulu, 2002
Skolan i Uusikylä
The school in Uusikylä

Eva Persson © 2005

Käännökset
Translations
Asja Vuorenmaa
Patsy Nakell

Graafinen suunnittelu ja typografia
Graphic design and typography
Saku Heinänen
Eva Persson

Skannaus, digitaalinen kuvansäätö ja värierottelu
Scanning, digital image adjustment and colour separation
Petri Kuokka, Aarnipaja Ky

Teoksen kuvat on painettu Agfan Sublima-rasterilla
The images in this book have been printed with Agfa Sublima Screening

Paperi
Paper
Galerie Art Silk 150 g/m²

Painatus ja sidonta
Printed and bound by
Karisto Oy, Hämeenlinna 2005

Julkaisija
Published by
Kustannusosakeyhtiö Musta Taide
Vanha Veturitalli, FI-00520 Helsinki

Musta Taide 3/2005
ISSN 0788-2467
Vastaava toimittaja
Editor
Tuomo-Juhani Vuorenmaa

Svenska kulturfonden ja Suomen Lehtikuvaajat ry ovat tukeneet kirjaa
Foundation for Swedish Culture in Finland and
Finnish Pressphotographers Association have supported this book

ISBN 952-9851-67-7